

ІНДІ ЯК СУБКУЛЬТУРА

Так склалося історично, що деякі люди, перебуваючи у певних специфічних умовах, відділялись від загальної частини суспільства. При цьому вони набували ознак властивих лише їм самим, частково відривались від інших, створюючи новий прошарок суспільства, котрий має свої особливості (поведінка, стиль одягу, сленг та ін.). Такі утворення мають назву субкультура.

У наш час існує велика кількість таких субкультур. Вони на слуху практично у кожного. Це панки, готи, емо, гопники, растамани (растафарі), скінхеди, хіпі та багато інших. У останній час в екс-радянських республіках все більшої популярності набирає така субкультура, як інді. Чим вона відрізняється від інших, які особливості має? Спробуємо знайти відповідь на це питання.

Взагалі, “*інді*” - це коротка форма англійського слова *independent* - незалежний. Вживається цей термін до таких виявів сучасної культури, котрі намагаються не бути частиною мейнстріму (масової культури). При цьому робиться акцент на вільне самовираження, невідповідність сучасній індустрії розваг і шоу-бізнесу.

Розглянемо історію цієї субкультури. Те що ми зараз називаємо “*інді-культурою*” зародилось у 70-х роках минулого сторіччя у Англії. У той час збільшується рівень безробіття серед молоді, Лондон перестає бути музичною столицею світу, епоха панків вже починала завершуватись. Популярність набирала танцювальна музика, котра не могла запропонувати нічого, крім пустого, але приємного витрачання часу. Рок-музиканти хотіли грати рок, але не могли пробитись на більш-менш пристойні студії звукозапису. А гроші у такі завідомо не вигідні проекти ніхто вкладати не збирався.

Єдиною надією для них залишались невеликі музичні лейбли, котрі брали під своє крило саме таких товаришів. При цьому їм для запису виділялась невелика студія з апаратурою нижче середнього і повна свобода звучання. Музикантам не

диктувались умови і не встановлювались рамки, за які їм не потрібно було виходити. Такі звукозаписуючі компанії почали називати інді-лейбли. Вони не ставили собі на меті заробити з підопічних музикантів якомога більше грошей. Що примушувало власників таких компаній займатися цим - лише ентузіазм і любов до музики. Найбільш відомими інді-лейблами того часу є Mute Records (вони відкрили для світу Depeche Mode та Ніка Кейва), Factory (Joy Division, котрі після смерті Яна Кертиса перетворились в New Order, Happy Mondays), Beggars Banquet (популяризація Bauhaus). Як бачимо, спільного у цих колективів було не так багато. Одні грали пост-панк, інші готик-рок, синті-поп, ню-вейв і т.д. Отже, на початковому етапі інді - це було щось на кшталт збирального, об'єднуючого терміну [2, 3].

Із середини 80-х років починають з'являтися певні ознаки виділення інді, не тільки як жанру, а як і стилю життя. Тепер ці молоді люди намагаються звучати як у 60-х роках, але при цьому не проти елементів із модних у той час диско-мотивів. Тепер вони одягаються як панки, але приймають водні процедури у кілька разів частіше, знайомляться з поняттям “*акуратність*”. Але при цьому збираються на невеликих вечірках, де веселяться, як справжні панки. Чутка про новий стиль починає ширитись і доходить зі столиці до інших міст.

Другим оплотом незалежної культури стає індустріальний Манчестер. Тут зароджується новий музичний стиль, котрий називають медчестер (*madchester*) - зліплени до купи слова “*mad*” - шалений і “*Manchester*”. Особливістю цього жанру є т.зв. “*стіна звуку*”. Основу звучання становив гітарний “*нойз*” (шум), через котрий намагався пробитись голос соліста. Найбільш відомою і успішною групою, яка грала медчестер вважаються Харру Mondays (про них ми згадували вище) [2, 3].

Далі власне і медчестер розділяється на два піджанри - безкомпромісний гранж і більш м'який та приємний брітпоп. У Британії гранж не приживається, але набирає великої популярності по іншу сторону Атлантики - у США. Легендарними гранж-групами є Nirvana та R.E.M. Там цей стиль стає мейнстрімовим.

Схожа ситуація у той час (90-ті роки) і з брітпопом. Ближче до середини десятиліття набирають великої популярності гурти Oasis та Blur. Цей період увійшов в історію

як “війна брітпопу”. Апогеєм стало побажання лідера Oasis Лаема Галлахера “*підчепити довбаний СНІД та швидше здохнути*” солісту Blur Деймону Албарну [3]. Звісно пізніше були публічні вибачення, але факт залишається фактом. Період 1996-1998 рр. можна вважати кризовим для інді. Не дати остаточно загинути цій субкультурі допомагає криза брітпопу. Після 1998 р. про інді майже нічого не було чути. На початку ХХІ ст. великої популярності набирає емо-субкультура. Разом з нею починають з’являтися все більше і більше молодих інді-колективів. Поки що про них нічого не чути, але приблизно з 2005 р. на світовій сцені ми зустрічаємо їх частіше [1].

Інді одягаються, як правило, так як їм подобається. Але інколи відрізати представника субкультури інді у натовпі можна за яскравим одягом, по сорочках у клітинку, кедах самих цікавих кольорів та навушниках [2].

Зараз інді починає новий період існування. На жаль вона втрачає свій шарм, оскільки із тієї субкультури, що є антиподом масової, стає нею. Незалежність перестає асоціюватися з елітарністю. Скоріше всього ця субкультура набере приблизно того ж масштабу, що й емо. Зараз у нас це проходить не так швидко і не так помітно, але цей процес на повну вже запущений в західних країнах [2].

1. <http://indierock.ru/>

2. <http://lurkmore.ru/Инди>

3. *Paul Gallagher and Terry Christian. Brothers: From Childhood to “Oasis”*. - The Real Story - Virgin Books, 1996. - 256 p.

4. *Hugh Barker, Yuval Taylor. Faking it: The Quest for Authenticity in Popular Music*. - Faber and Faber, 2007. - 288 p.